

Sygn. akt I CSK 115/06

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Marian Kocon

w sprawie z wniosku Miasta Stołecznego Warszawy

przy uczestnictwie D. Ł.

o wpis,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 czerwca 2006 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego

z dnia 22 lipca 2005 r.,

oddala skargę kasacyjną i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w dniu 19.07.2004 r. dokonał w dziale I księgi wieczystej nr X. obejmującej m.in. działkę o numerze ewidencyjnym 27/5, położoną w W. - gminie R. przy ul. K., S. i C., o powierzchni 11 arów i 42 m² wpisu dotyczącego odłączenia tej nieruchomości i przyłączenia jej - na podstawie wniosku miasta stołecznego Warszawy z dnia 19.12.2003 r. do księgi wieczystej nr Y.

Sąd Okręgowy - na skutek apelacji D. Ł. – zmienił to orzeczenie i wniosek oddalił, nakazując Sądowi Rejonowemu wykreślenie zaskarżonego wpisu. Sąd ten podniósł, że składając wniosek m.st. Warszawa nie złożyło ostatecznej decyzji wywłaszczeniowej obejmującej działkę 27/5. Dołączenie do odpowiedzi na apelację kserokopii decyzji wywłaszczeniowej nie może uzasadniać oddalenia apelacji, skoro dokument ten powinien być złożony w oryginale.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną od tego orzeczenia. Zarzucił naruszenia art. 382 i 626⁸ § 2 k.p.c. co miało istotny wpływ na wynik sprawy oraz w zakresie przepisów prawa materialnego naruszenie art. 23 ust. 1 i 2, 30 i 31 ustawy z dnia 12.03.1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości, art. 5 ust. 1 i 20 ust. 1 ustawy z dnia 10.05.1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych, art. 20 ust. 1 ustawy o ustroju m.st. Warszawy, a także art. 31 ust. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Wnioskodawca kwestionuje stanowisko Sądu Okręgowego, iż nie przedstawił oryginału decyzji wywłaszczeniowej w odniesieniu do spornej działki. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Prawidłowe rozstrzygnięcie w przedmiocie rozpoznania wniosku o wpis w postępowaniu wieczystoksięgowym wymaga uwzględnienia przede wszystkim zakresu kognicji sądu wieczystoksięgowego określonego w art. 626⁸ § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem sąd – rozpoznając wniosek – bada jedynie treść i formę wniosku, dołączone do wniosku dokumenty oraz treść księgi wieczystej. Tak określona kognicja sądu wieczystoksięgowego dotyczy nie tylko postępowania

przy wpisie, lecz także przy rozpoznaniu apelacji od wpisu. Należy przy tym zauważyć, że w obowiązującym stanie prawnym brak jest odpowiednika art. 48 ust. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Oznacza to, że obecnie każda przeszkoda do dokonania wpisu uzasadnia oddalenie wniosku bez wzywania do jej usunięcia, jak to miało miejsce poprzednio, kiedy to sąd mógł wyznaczyć wnioskodawcy odpowiedni termin do usunięcia przeszkody, z ważnych powodów termin przedłużyć i dopiero po bezskutecznym upływie terminu odmówić dokonania wpisu.

Wychodząc z tych założeń stwierdzić należy, że wniosek złożony przez m.st. Warszawę zmierzał do założenia nowej księgi wieczystej dla działki o numerze ewidencyjnym 18/12 oraz m.in. do odłączenia z księgi wieczystej KW nr X. działki ewidencyjnej nr 27/05, o powierzchni 1142 m², powstałą w wyniku podziału działki 27/2 i przyłączenie jej do nowo założonej księgi wieczystej dla działki 18/12 oraz wpisanie w dziale II tej księgi wieczystej prawa własności na rzecz m.st. Warszawy. Jako dokumenty uzasadniające ten wniosek przedłożono: decyzję wywłaszczeniową z Urzędu Dzielnicy z dnia 17.07.1975 r. decyzję komunalizacyjną Wojewody Mazowieckiego z dnia 5.12.2000 r. oraz decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12.03.2003 r. w sprawie podziału nieruchomości.

Badając – zgodnie z art. 626⁸ § 2 k.p.c. treść tych dokumentów stwierdzić należy co następuje: Z przedstawionej decyzji wywłaszczeniowej wynika, że wywłaszczeniem objęto część działki o numerze ewidencyjnym 26, o powierzchni 3054 m², która jest własnością nieustalonych osób i pozostaje we władaniu S. M. i C. W. Decyzja komunalizacyjna dotyczy działki 27/2 o powierzchni 1445 m², objętej księgą wieczystą Kw nr X., natomiast decyzja podziałowa objęła m.in. działkę 27/2, z której wyodrębniono działki nr 27/4 o powierzchni 108 m², nr 27/5 o powierzchni 1242 m² oraz działkę 27/6 o powierzchni 195 m². Z treści tych dokumentów, które miały uzasadniać żądanie wniosku, nie sposób wykazać twierdzenia wnioskodawcy, że wskazana wyżej decyzja wywłaszczeniowa dotycząca części działki ewidencyjnej nr 26, objęła także działkę nr 27/2, z której wyodrębniono następnie działki 27/4, 27/5 i 27/6. Jeśli więc Sąd Okręgowy stwierdza, że nie przedstawiono oryginału decyzji wywłaszczeniowej w odniesieniu

do działki 27/2 względnie do powstałej z jej podziału działki 27/5, to ma rację, gdyż decyzja wywłaszczeniowa na którą powołuje się wnioskodawca dot. części działki nr 26. Tej zasadniczej przeszkody nie eliminują też dalsze dokumenty przedstawione przez wnioskodawcę. Z jednej strony z zaświadczenia (k. 92) wynika, że działka nr 27/2 powstała z podziału działki nr 27, co wprowadzono do ewidencji gruntów w 1996 r., natomiast z uwag geodety wniesionych na wyrzysie z mapy ewidencyjnej wynika, iż działki nr 26/1 i 27/2 stanowią część wywłaszczonej działki nr 26. Jest to więc zasadnicza rozbieżność, która winna być wyjaśniona i odpowiednio udokumentowana przez wnioskodawcę przed wszczęciem postępowania wieczystoksięgowego. Nie ma przy tym znaczenia, że w decyzji o odszkodowaniu wymieniono część działki nr 26 i 27, skoro podstawą wpisu jest decyzja wywłaszczeniowa, a nie decyzja o odszkodowaniu.

Mając na uwadze treść art. 626⁸ § 2 k.p.c., z którego wynika niedopuszczalność prowadzenia jakichkolwiek własnych dowodów i dokonywania na ich podstawie ustaleń trzeba stwierdzić, że dołączone do wniosku dokumenty nie stanowią podstawy wpisu żadanego przez wnioskodawcę. Z tego względu skargę kasacyjną należało oddalić (art. 398¹⁴ k.p.c.).